

NEW YORK TIMES BESTSELERIS NR. 1

JUDY
BLUME

 svajonių knygos

VASAROS
SESERYS

JUDY
BLUME

Iš anglų kalbos vertė
Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė

VASAROS
SESERYS

Skiriu Mary Weaver, savo vasaros seseriai

Prologas

1990-ųjų vasara

Miestą kepina ankstyva vasaros karščio banga, ir Viktorija trečią dieną iš eilės, už kampo įsikūrusioje korėjiečių prekyvietėje nusipirkusi salotų, pietauja prie darbo stalo. Jos kambariokė Maja sako, kad valgydama iš salotų baro ji rizikuoja gyvybe. Pribaigs jei ne bakterijos, tai konservantai. Viktorija galvoja apie tai kramsnodama morką ir šį tą pasižymi laukiančiam susitikimui su klientu, ieškančiu išskirtinės viešųjų ryšių agentūros. Šiais laikais visi nori išskirtinumo. Pasakai, kad tai išskirtinumas, ir žmonės alpsta.

Kai suskamba telefonas, ji čiumpa ragelį, tikėdamasi laidos „Regis and Kathie Lee“ skilties prodiuserės skambučio.

– Kalba Viktorija Lenard, – atsiliepia ji rimtu, profesionaliu balsu.

– Vikse?

Ragelyje išgirdusi Keitlinos balsą, ji nustemba ir sunerimsta, kad ši atnešė blogą žinią, nes Keitlina skambina tik naktį, įprastai vėlai, dažnai pažadindama ją iš gilaus miego. Be to, jiedvi jau porą mėnesių nesikalbėjo.

– Privalai atvažiuoti, – ištaria Keitlina. Ji kalba tuo kvėpčiojančiu princesės balsu, kurį išsiugdė keliaudama po Europą, tarytum mėgdžiotų Jackie'ę O ar princesę Dianą. – Vynuogyne, Lambo name, vyks mano vestuvės.

– Vestuvės?

– Taip. Ir privalai būti mano pirmąja pamerge. Kitaip ir būti negali, tiesa?

– Turbūt priklauso nuo to, su kuo tuokiesi.

– Su Bru, – atsako Keitlina ir staiga atgauna įprastą balsą. – Tuokiuosi su Bru. Maniau, žinai.

Viktorija prisiverčia nuryti seiles, įkvėpti, bet vis tiek išmuša prakaitas, apima silpnumas. Ji stveria nuo stalo kampo šaltą skardinę dietinės kolos ir prisideda prie kaktos, tada perkelia prie kaklo ir pasižymi vestuvių datą ir laiką. Kol Keitlina plepa, ji paišo, pripildo visą puslapį strėlyčių, mėnuliukų ir trikampių, lyg vėl būtų šeštokė.

– Vikse? – kreipiasi Keitlina. – Girdi mane? Gal ryšys prastas?

– Ne, viskas gerai.

– Tai atvažiuosi?

– Taip.

Vos padėjusi ragelį, ji it paklaikusi nulekia į moterų tualetą ir kabinoje išsivemia. Turi paskambinti Keitlinai, pasakyti, kad nieku gyvu nepajėgs to padaryti. Ką Keitlina sau galvoja? Ką *ji* galvojo, kai sutiko?

Po keturių savaitių Keitlina vėjo plaikstomais plaukais pasitinka Viktoriją mažyčiame Vynuogyno oro uoste. Viktorija paskutinė išlipa iš mažo lėktuvėlio, atskridusio iš La Gardijos oro uosto. Keitliną pro langelį išvydo vos lėktuvui nutūpus, bet nepajėgė pakilti iš sėdynės. Nuo paskutinio karto, kai buvo susitikusios, praėjo daugiau nei dveji metai; treji nuo tada, kai Viktorija baigė studijas ir įsisuko į tikrą gyvenimą – su darbu ir tik dviem atostogų savaitėmis per metus. Neturėjo pinigų skraidyti. *Po šimts*, kaip sakydavo Lambas, kai jos buvo vaikai.

– Skrisite su mumis į Nantaketą? – pasiteirauja palydovė, ir staiga Viktorija susivokia lėktuve likusi viena.

Ji susigėdusi čiumpa savo krepšį ir nubilda laipteliais ant asfalto. Keitlina susiranda ją minioje ir ima įnirtingai mojuoti. Viktorija patraukia pas ją purtydama galvą, nes Keitlina vilki marškinėlius su užrašu „Paprastinkite, paprastinkite, paprastinkite“. Ji kaip visada basa, ir Viktorija gali lažintis, kad jos pėdos tokios pat purvinos kaip tą pirmą vasarą.

Keitlina minutėlę laiko ją ištiestos rankos atstumu.

– Dieve, Vikse... – taria ji, – atrodai tokia... suaugusi!

Jiedvi nusijuokia, Keitlina ją apkabina. Ji kvepia jūros vandeniu, įdegį skatinančiu losjonu ir dar kažkuo. Viktorija užsimerkusi įkvepia pažįstamo aromato ir sekundėlę atrodo, kad jos nė dienos nepraleido skyriumi. Jos vis dar Viksena ir Kasandra, vasaros seserys amžiams. Visa kita – tik klaida, tik kvailas pokštas.

Judy Blume

PIRMA DALIS

„Dancing Queen“
1977–1980 m.

1

1977-ųjų vasara

Viktorijos pasaulis pirmą kartą sudrebėjo tą dieną, kai Keitlina Somers priplaukė prie jos suolo mokykloje, kles- telėjo ant krašto ir ištarė:

– Vikse...

Kreipinys nuskambėjo it kokios gražios gėlės, akso- minės ir glotnios, pavadinimas, neturintis nieko bendra su vaistu nuo slogos*. Keitlina iš karto po Kalėdų pradėjo lan- kyti „Acequia Madre“ pradinę mokyklą, mat per šventes persikraustė iš Aspeno į Santa Fè. Visi šeštokai Viksės klasėje akimirksniu ją įsimylėjo. Ir ne tik dėl išvaizdos – šviesių banguotų plaukų, aksominės odos ir gilių, kone tamsmėlynių akių. Ji buvo karštakošė, bebaimė ir turėjo kandų liežuvį. Pirmoji klasėje pasakė *pisti* ir išsisuko. Visi mokytojai, visi suaugėliai pašiurptę išgirde, kokie žodžiai

* Viktorijos vardo trumpinys skamba kaip JAV populiaraus tepalo nuo peršalimo „Vicks VapoRub“ pavadinimas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

lengvai slysta nuo dailaus rausvo Keitlinos liežuvio. O kur dar jos šypsena, jos juokas.

Viksė buvo pernelyg drovi, pernelyg tyli, kad bent ištartų Keitlinos vardą. Ji tik sėdėjo ir garbino iš tolo, kol kiti pešėsi, kas bus jos partneris, kas sėdės viename suole. Taigi, ji pamanė, kad pasigirdo, kai Keitlina paklausė:

– Gal nori šią vasarą su manimi išvažiuoti?

Viksė vilkėjo nudrengtas platėjančias kelnes ir violetinius marškinėlius su sulčių dėme, jos tamsūs plaukai buvo surišti į kreivą uodegą. Kairį skruostą buvo išsitepusi pieštuku. Viksė galėjo prisiekti, kad Keitlinai kalbant fone skambėjo ABBA. „Dancing Queen“ ... Ji negirdėjo beveik nieko, ką sakė Keitlina, išskyrus žodžius apie kažkokią salą vidury vandenyno. *Vandenyno* – dėl Dievo meilės, ji tokio dalyko nė akyse neregėjusi. Ji nepajėgė atsakyti, neabejojo, kad tai apgaulė, pokštas. Tikėjosi, kad kiti klasiškai prapliups juoktis, nors ką tik nuaidėjo paskutinis skambutis ir vaikai lėkė pro jas durų link.

– Vikse... – Keitlina pakreipė galvą ir kilstelėjo lūpų kampučius. – Tėtis gauna mane visai vasarai. Nuo liepos pirmosios iki Darbo dienos.

Visai vasarai. Visai sumautai vasarai! Muzika suskambo garsiau. *You're a teaser, you turn 'em on, leave them burning and then you're gone...*

– Aš gyvenime nemačius vandenyno.

Negalėjo patikėti, kaip kvailai tai skambėjo, tarytum nekontroliuotų žodžių, sklindančių iš burnos.

– Bet kaip gali būti, kad šiais laikais nesi mačiusi vandenyno? – paklausė Keitlina.

Jai buvo nuoširdžiai įdomu, nuoširdžiai keista, kad beveik dvylika metų pragyvenęs žmogus nė sykio nematė vandenyno.

Viksei beliko tik gūžtelėti pečiais ir nusišypsoti. Ji svarstė, ar Keitlina irgi girdi muziką, ar muzika ją lydi kur beeitų. Nuo to sykio kaskart išgirdusi „Dancing Queen“ Viksė vėl pasijusdavo kaip šeštokė saulėtą birželio popietę. Tą popietę, kai kažkokia fėja krikštamotė mostelėjo burtų lazdele Viksei virš galvos ir visiems laikams pakeitė jos gyvenimą.

Grįžusi namo, Viksė paklausė mamos:

– Kaip gali būti, kad šiais laikais aš nesu mačiusi vandenyno?

Mama, tuo metu praususi jos jauniausią brolių Neitaną, pažvelgė į ją lyg į beprotę. Neitanas sirgo raumenų distrofija. Jo kūnas buvo smulkus ir deformuotas. Jie turėjo prietaisą, suteikiantį jam galimybę sėdėti vonioje, bet jo negalėjai palikti be priežiūros. Neitanas buvo septynerių, šmaikštus ir protingas, daug protingesnis už kitą brolių, devyntmetį Luisą, ar dešimtmetę seserį Leinę.

– Kas per klausimas? – burbtelėjo mama. – Gyvename Naujojoje Meksikoje. Per kelis šimtus mylių nuo vieno vandenyno ir per kelis tūkstančius nuo kito.

– Žinau, bet daugybė kitų žmonių irgi taip gyvena, o *jie* tai buvę prie vandenyno.

Ji puikiai žinojo, kodėl jie nė sykio nesilankė nė vienoje pakrantėje. Bet vis tiek sėdėjo ant nuleisto klozeto dangčio įžūliai sukryžjavusi ant krūtinės rankas ir stebėjo, kaip Neitanas plukdo vonioje laivelius, rankomis keldamas bangas.

– Tai *mano* vandenynas, – pareiškė jis. Kalbėjo vograudamas, kai kuriems žmonėms sunkiai sekėsi jį suprasti, bet tik ne Viksei.

– Be to, esi buvusi Talsoje, – pasakė mama, lyg tai būtų kaip nors susiję su jų pokalbio tema.

Taip, jie lankėsi Talsoje, bet tik kartą, kai jų močiutė, apie kurią iki tol nebuvo girdėjusi, merdėjo.

– Atsimerk, Darlina, – liepė jos mama nepažįstamajai ligoninės lovoje. – Atsimerk ir pažiūrėk į savo vaikaičius.

Jie trys buvo išrikiuoti priešais mamą, o Neitanas miegojo vežimėlyje. Toji močiutė nejudindama galvos nužvelgė Viksę, Luisą ir Leinę. Tada tarė:

– Na, Rusve, matau, nesėdėjai rankas sudėjusi.

Ir viskas.

Darlinai rytojaus dieną mirus, Rusvė neverkė. Viksė gavo padėti išvalyti Darlinos namelį ant ratų, kuriame užaugo Rusvė. Ji pasiėmė kelias senas nuotraukas, neatkimštą viskio butelį ir porą pintų indėniškų krepšių, nes pamanė, kad jie bus ko nors verti. Paaiškėjo, kad buvo beverčiai.

Ji nepajėgė ramiai nusėdėti. Dar niekada gyvenime nieko netroško taip karštai. Ir buvo pasiryžusi. Vienaip ar kitaip, bet išvažiuos su Keitlina Somers.

– Liaukis muisčiusis, – pasakė Rusvė, pamėtėdama Viksei rankšluostį. – Nušluostyk Neitaną ir aprenk prieš vakarienę. Turiu padėti Luisui ruošti namų darbus.

– Tai galėsiu važiuoti? – šūktelėjo Viksė, Rusvei išėjus iš vonios kambario ir patraukus koridoriumi.

– Mudu su tavo tėvu pasitarsim, Viktorija, – atsišaukė Rusvė, duodama suprasti, kad tema išsemta.

Rusvė, priešingai nei visi kiti, nevadino jos Vikse. *Jei būčiau norėjusi dukrą pavadinti kaip tepalą nuo peršalimo, taip ir būčiau padariusi.* Tikėtumeisi, kad žmogus vardu *Rusvė* bus lankstesnis.

Pas Keitliną, sename mūriniame tvora apjuostame name Kelio gatvėje, ji lankėsi tik sykį, kovą, kai Keitlina visą klasę pakvietė į savo dvylikto gimtadienio šventę. Grojo gyva muzika, buvo picos furgonėlis, leidęs rinktis iš dvylikos skirtingų ingredientų. Keitlinos motina Fibė buvo apsirengusi lyg vaidintų indėnę – ilgas sijonas, kaubojiški auliniai, turkio karolių eilės ant kaklo. Plaukai tįsojo ant nugaros supinti į vieną žvilgančią kasą. Dalyvavo ir keli Fibės draugai, įskaitant tuometinį vaikina, vyruką ilgais sidabro spalvos plaukais, navachų stiliaus diržu ir rankų darbo odiniais batais. Viksei tai buvo pirmas kartas tokiame vakarėlyje, tokiam name ir su tokiais suaugėliais.

Keitlinai gimtadienio proga ji buvo nupirkusi užrašų knygelę mėlynu džinsu aptrauktu viršeliu ir sidabrine grandinėle vietoje skirtuko. Ji tik vylėsi, kad knygelė bus verta Keitlinos minčių ir jausmų. Svajojo, kaip liečia jos plaukus, saulės nubučiuotą odą.

Ji parašė tėvams laišką, išdėstydamą, kodėl verta ją išleisti, o vienas pagrindinių motyvų buvo Keitlinos pažadas, kad jiems tai nekainuos nė cento.

Bet Rusvės tai neįtikino. Ji tvirtino, kad Keitlina yra iš nestabilios šeimos.

– Pakanka tik užmesti žvilgsnį į tą motiną...

– Bet būsimė ne su jos motina, – atrėmė Viksė, – būsimė su jos tėvu, o jis labai stabilus.

– Iš kur žinai?

– Visi žino. Jis tau paskambins. Pati galėsi paklausti.

Galiausiai tai *jos* tėvas įtikino Rusvę išleisti dukrą. Jos tėvas, vyras, kuris, regis, nustebdavo, kai atidaręs duris namuose išvysdavo keturis triukšmingus vaikus. Toks

mažakalbis vyras, kad kartais visą savaitgalį nepratardavो nè žodžio, o jei ir prabildavo, tai sakinio pabaigoje taip pritildydavo balsą, kad kitiems vis tekdavo klausinėti: *Ką? Ką sakei, tėti?* Bet jis niekada nebuvo blogas.

Viksė įsivaizdavo puolanti jam į glėbį, iš visų jėgų apkabinti, kad parodytų, kokia dėkinga jaučiasi, bet taip tik būtų privertusi juos abu gėdytis, todėl ištarė:

– Ačiū, tėti.

Jis kažką sumurmėjo, ji tiksliai neišgirdo, ir uždėjo ranką jai ant viršugalvio.

Iki tol didžiausias jos vaikystės įvykis buvo tas savaitgalis, kai tėvas nedideliame vonios kambaryje prie tėvų miegamojo įrengė plastikinę dušo kabiną. Kai viskas buvo prijungta ir veikė, Viksė, Luisas ir Leinė ėmė varžytis dėl teisės pirmam ją išmėginti. Tėvas pažvelgė tiesiai į Viksę ir pasakė:

– Darysime pagal amžių. Viksė maudysis pirma.

Kaip ji tą dieną didžiavosi! Kokį dėkingumą jautė tėvui, kad pripažino ją užimant ypatingą vietą šeimoje. Pirmą dukterė. Vyriausias vaikas. Geltonas dušas su nuosavomis stiklo durelėmis. Ji norėjo amžinai stovėti po ta šilta srove. Tik vėliau suprato, kad jų namas labai ankštas, su mažais aukštai įstatytais langais šiaurės pusėje, todėl ištikus metus viduje buvo tamsu ir šalta net tokia saulėtame mieste kaip Santa Fė.

Apie tėvų jaunystę ji nežinojo beveik nieko. Kai tik Viksė užduodavo mamai asmeninį klausimą, Rusvė atšaudavo:

– Negalima skalbti nešvarių baltinių matant svetimiams.

– Bet aš ne svetima, – ginčydavosi Viksė. – Aš šeimos narė. Aš tavo dukterė.

– Pakaks, kiek žinai, – pareikšdavo Rusvė. – Žinai, kas svarbiausia. Be to, smalsumas katę pražudė.

Bet pasitenkinimas ją atgaivino, pamanė Viksė, tačiau garsiai to pasakyti nedrįso. Jei būtų pasakiusi, Rusvė užriktų: *Gana, Viktorija!* Todėl ji liovėsi klausinėjusi. Kas iš to?

Kartais ji mėgindavo įsivaizduoti Rusvę, mokyklos baigimo dieną sėdančią į pirmą pasitaikiusį autobusą iš Talsos ir keliaujančią tiek toli, kiek leido santaupos, iki pat Albu-kerkio, kur spausdinimo mašinėle ir stenografijos įgūdžiai, apie kuriuos Rusvė reguliariai jiems primindavo, padėjo įsidarbinti jauno advokato kontoroje. Praėjus septyneriems metams, ji vis dar jam dirbo. Tuo metu jau buvo susižadėjusi su Edu Lenardu, mandagiu ir gana simpatišku vaikinuku iš Su Sičio, su kuriuo susipažino per šokius Kertlando oro pajėgų bazėje.

Edui baigus tarnybą, juos sutuokė taikos teisėjas. Jau-nasis advokatas, tuo metu jau nebe toks jaunas, surengė jiems šventę savo kieme. Rusvė nepakvietė Darlinos. Nė nepasakė Edui, kad jos motina gyva.

Tada pasipylė negyvi kūdikiai, trys per penkerius metus, gimę per anksti, kad pajėgtų savarankiškai kvėpuoti. Viksė ir Leinė anksčiau žaisdavo Mirusių kūdikių žaidimą, kaip kad kiti vaikai žaisdavo „A – mano vardas Alisa“, kartodamos Rusvės ir Edo kūdikiams parinktus vardus. *Viljamas Edvardas, Bonė Karen, Džeimsas Hovardas*. Jie buvo beveik netekę vilties, bet tada gimė Viksė, stipri ir sveika, išgyvenusioji. Po to sekė Leinė ir Luisas. Jie persikėlė į Santa Fė, kur Edas susirado draudimo agento darbą. O tada susilaukė Neitano.

Jos tėvas anksčiau juokaudavo pateksiąs į Milijonierių klubą, per metus parduosiąs draudimo polisų už milijoną dolerių. Tada gal laimėsias atostogas kokiame egzotiniame kurorte, gal net Havajuose. Jei pasisektų, jis žadėjo

nusivešias juos visus. Viksė apie tas atostogas svajajo, kol draudimo bendrovė bankrutavo ir tėvas beveik metus buvo be darbo. Rusvei pasisėkė įsidarbinti pas Grafienę. Net Edui įsidarbinus naktiniu administratoriumi „La Fonda“, sename viešbutyje prie centrinės aikštės, Rusvė neišėjo iš darbo.

– Net ir su dviem atlyginimais sunku, – sakydavo ji.

Grafienė puošėsi zomšiniaisiais aulinukais, mėlynu nagų laku ir egzotiniais papuošalais. Turėjo penkis šunis. Niekas nežinojo, kiek tiksliai jai metų. Rusvė turėjo ją vežioti į anoniminių alkoholikų susitikimus. Kartais, kai Grafienė vėl užgerdavo, Rusvė namuose tapdavo tikra bambekle.

Viksė gulėjo lovoje, kambaryje, kurį dalijosi su Leine, ir svajajo apie būsimą vasarą. Įsivaizdavo vėjyje siūruojančias palmes. Kone juto ilgus tvankius vakarus, girdėjo regio muzikos ritmą. Svajonių ar bent jau Giligano sala. Turėjo įsignybti, jog įsitikintų, kad viskas tikra, kad iš tiesų išvažiuos su Keitlina Somers, kad nieko neišsigalvojo.

Leinei ta mintis nepatiko.

– Nesąžininga! – šūktelėjo ji. – Tu gauni daryti visokiausių dalykų.

Leinė turbūt stebėjosi, kodėl Keitlina Somers, kiečiausia mergaitė visoje mokykloje, pakvietė ją kartu praleisti vasarą. Viksė ir pati stebėjosi. Ji pamėgino paguosti Leinę.

– Pažvelk į tai iš kitos pusės... Visą vasarą kambarys bus tavo vienos. Galėsi pasikviesti drauges pernaktvoti ir panašiai.

– Galėsiu pasiimti tavo barbes?

– Pasiimti? Na jau ne.

– Pažaisti?

– Pažaišti... Gerai... Jei tik pažadėsi, kad gražinsi į vietą. Ir nelįsk prie barbės svajonių namo.

– Nesąžininga... Jis pats geriausias.

– Tada nieko nebus.

Leinė patempė lūpą. Jiedvi su Vikse iš Rusvės paveldėjo tamsias akis ir aukštus skruostikaulius, tai buvo čerokių protėvių palikimas. Bet Leinė iš jų visų buvo pati gražiausia, iš Edo paveldėtais kaštoniniais plaukais ir šviesia oda.

– Gerai... Neliesiu barbės svajonių namo.

Viksei beveik užmigus, Leinė sušnibždėjo:

– Jei išvažiuosi, pražiopsosi savo gimtadienį.

– Nepražiopsosiu. Tik būsiu kitoje vietoje.

Fibė niekada nevažiuodavo į Alburkerkį, net jei pati kur nors skrisdavo, todėl Keitlina į oro uostą vyko su Vikse ir jos šeima Neitano vežimėliui pritaikytu kemperiu. Oro uoste, kai Viksė atsisveikindama pasilenkė apkabinti Neitano, jis pasakė:

– Nesijaudink... nepamiršiu tavęs. – Ir kreivai nusišypsojo.

– Aš irgi tavęs nepamiršiu, – pažadėjo ji.

Atsitiesusi pastebėjo į Neitaną spoksančią moterį. Ji buvo pratusi, kad žmonės į ją žiūrėdavo su smalsumo, gailėsčio ir pasišlykštėjimo mišiniu. Jei ji sugaudavo jų žvilgsnį, žmonės nusisukdavo.

Kai jos įlipo į lėktuvą, atsisėdo ir prisisėgė, Viksė iš kuprinės išsitraukė maišelį su pietumis. Rusvė buvo įdėjusi du sumuštinis su Bolonijos dešra, kelis sulčių pakečius, riestainiukų bei bulvių traškučių pakelių, lyg Viksė važiuotų stovyklauti. Ji išlankstė ant liniuoto popieriaus brūkštelėtą raštelį.

Jei kartais nepatiktų lėktuvo maistas. Mama

Ji nežinojo, juoktis ar verkti.

– Kas tai? – paklausė Keitlina.

– Mano mamos raštelis.

– Ji jau tau parašė?

Viksė linktelėjo.

– Fibei labai patinka vasaros, kai gali pailsėti nuo motinystės, – išdidžiai pasakė Keitlina. – Ji važiuos į Pietų Prancūziją. Atsiųs atviruką ir parveš man kokį nors gražų drabužį.

Viksė pamanė, kad jos mama bet ką atiduotų už gali- mybę nuvykti į Prancūziją. Bet Grafienė niekada nepraleisdavo operos sezono Santa Fè. Ji rengdavo milžiniškus vakarėlius ir Rusvė būdavo atsakinga už viską.

Lėktuvas jau riedėjo pakilimo taku vis greičiau ir greičiau, kol pakilo į orą. Tada Viksė užsimerkė, sukalbėjo mal- delę ir įsikibo į sėdynės porankius.

– Pala... – tarė Keitlina. – Leisk atspėti... tai tavo pirmas skrydis.

– Taip. Ir tik neklausk: *Kaip taip galima šiais laikais?*

Keitlina nusijuokė.

– Tu visai kitokia, – pasakė, spustelėdama Viksei ranką. – Tuo man ir patinki.

Rusvė

Ką ji sau galvojo įdėdama Viksei pietus? Juk įprastai nešokinėja aplink vaikus. Jie turi būti pasiruošę gyvenimui, o gyvenimas sunkus, kupinas nusivylimų. Be reikalo

paklaūsė Edo, be reikalo sutiko išleisti Viktoriją – ir dar į salą, nors dukra nemoka plaukti. Ir dar liepia *jai* nesi-
jaudinti. Jaudintis? Ji pernelyg pavargusi, kad jaudintųsi. Nepamena, ką reiškia nebūti pavargusiai. Ji užsimerkia ir paprašo Dievo globoti dukrą. Saugoti ją. Bet dabar viskas pasikeis. Kai tik Viktorija paragaus kitokio gyvenimo, kai praleis vasarą su tokia mergaite kaip Keitlina Somers, jie jos neteks, gali dėl to duoti ranką nukirsti. Ji tai žino, net jei Edas ir nenutuokia.

O dabar kiti vaikai tampo ją už skverno, prašinėja pinigų saldinių aparatui. Tik Neitanas vis dar galvoja apie Viktoriją. Ji mato tai jo veide. Pati stebisi, kad Viktorija ėmė ir jį paliko. Ji kliaujasi Viktorijos pagalba per vasarą. Kiti du niekam tikę, iš kitokio molio drėbti. Bet Viktorija panašesnė į ją. Daro tai, ką reikia.

Edas

Rusvė iš tos mergaitės tikisi per daug. Apkrauna ją per didele atsakomybės našta. Ji dar vaikas, neturi nė dvylikos. Kai jis buvo tokio amžiaus, mirė jo tėvas. Motinos reiklumas per trejus metus vos jo neuždusino. *Mano vyrutis*, sakydavo ji. Po velnių, nebuvo jis vyras. Kad ir kaip stengėsi. Tada vieną dieną nė neperspėjusi ji praneša, kad savaitgalį tuokiasi su vyru, kurio jis nepažįsta, apie kurį nė nėra girdėjęs, su kažkokiu našliu, turinčiu tris už jį jaunesnius vaikus. Va taip, lyg niekur nieko.

Patėvis jo neapkentė. *Na ir niekam tikusį vaiką turi, Mede.* O vaikai, sekdami tėvo pavyzdžiu, mėgavosi jį kankindami.

Ar jis drovus?

Ne, tik kvailas.

Ką, liežuvi prarijai, Edi?

Bybį jis prarijo!

Kuri laiką namie jis nekalbėjo.

Motina jam aiškino: *Mums jo reikia, Edi. Pamėgink suprasti. Jis turi gerą darbą. Rūpinasi mumis. Pamatysi...*

Bet tai ji rūpinosi juo, trimis jo vaikišciais ir dvyniais, kuriuos pagimdė praėjus septyniems mėnesiams po vestuvių. Taip nusiplūkė, kad nesulaukusi nė penkiasdešimties atsisveikino su šiuo pasauliu.

Nors jis neužsibuvo namie, kad tai pamatytų. Aštuoniolikos įstojo į kariuomenę. *Ištok... pamatyk pasaulį.* Jam tai skambėjo patraukliai. Kad tik ištrūktų iš namų.

Jis norėjo tik padoraus darbo, nuosavos šeimos, vaikų, kuriuos mylėtų. Būtų tikras tėvas, nors ir neturėjo tokio pavyzdžio, bet kaip nors išsiaiškintų. Tada susipažino su Rusve, moterimi, žinančia, ko nori. Jam tai patiko. Nebuvo tokia pastumdėlė kaip jo motina.

Dabar... velniai griebtų, viskas pasikeitė. Ir Rusvė surambėjo. Niekas dėl to nekaltas. Toks jau tas gyvenimas.

Sudomino? Pirkite knygą
VASAROS SESERYS
bene geriausia kaina **ČIA**

Viktorijos Lenard gyvenimas negrįžtamai pasikeičia 1977-ųjų vasarą, kai Keitlina Somers pasirenka ją savo drauge. Kerinti nutrūktgalvė Keitlina įsileidžia Viksę į savo didelę ekscentrišką šeimą, atveria duris į neįsivaizduojamų privilegijų pasaulį ir išsiveža atostogauti į Martos Vynuogyną, užburiančią salą, kurioje draugės tampa vasaros seserimis.

Dabar, praėjus daugeliui metų, Viksė dirba Niujorke, Keitlina ruošiasi vestuvėms Vynuogyne, o ankstesnė jų ilgos sudėtingos draugystės magija išblėso. Tačiau Keitlina maldauja Viksės atvažiuoti į salą ir būti jos pirmąją pamerge. Viksė pažada atvykti, nes nori suprasti, kas nutiko tą paskutinę lemtingą vasarą. Ji nori žinoti, kodėl net po tiek metų jos geriausia draugė, jos vasaros sesuo, vis dar turi galios sudaužyti jai širdį.

PAGYROS VASAROS SESERIMS

„Šilta kaip vasaros vėjelis, kedenantis plaukus, nostalgiška kaip Jameso Tayloro daina „How Sweet It Is“. Judy Blume pamena, kokie saldūs buvo tie laikai.“

CHICAGO TRIBUNE

„Nepaprastai jaudinantis pasakojimas, priversiantis skaitytoją ir juoktis, ir verkti... kartais vienu metu... Blume audžia ryškius veikėjus.“

THE DENVER POST

„Blume veikėjai lieka šalia net ir užvertus knygą... Jai puikiai sekasi pavaizduoti tvirtą senų draugijų meilę.“

THE SEATTLE TIMES

9 786090 310144

